



mijmering / trouw

Het is naast de paardenbloem vermoedelijk het vaakst afgemaaide of uitgetrokken plantje. Het duikt ongevraagd op, het gedraagt zich als onkruid (wat dat dan ook is) maar het is het Vergeet-mij-nietje. Zo'n lief bescheiden bloemetje! De naam doet mij aan mijn moeder denken. Zo kwetsbaar als dat bloemetje is, zo was mijn moeder op het laatst. En toevallig was Vergeet-mij-nietje-blauw ook nog eens haar kleur.

Toen mijn moeder voelde dat ze de greep op haar leven dreigde te verliezen schreef ze een briefje aan ons, haar kinderen. 'Het ligt in het schrijfblok, daar, in de boekenkast, als ik er ooit niet meer ben dan weet jij ervan'. Toen ze er niet meer was heb ik die hele kast uitgekamd, maar vond niets. Arme Puk (zo heette ze in

ons gezin), zo goed bedoeld. De inhoud kon ik ongeveer raden maar ik wilde het lezen in háár woorden en háár handschrift. Twee jaar later kwam ik het tegen in een plastic mapje met niet urgent papierwerk. En ja, er stond in wat ik dacht. Ze schreef over haar dankbaarheid voor alle goeds in haar leven en voor onze hulp in haar laatste jaren. 'Blijf bij elkaar', zo riep ze ons op. Maar met dat laatste wisten wij geen raad. 't Is vreemd, zó zie je elkaar wekelijks, zó alleen nog op een verjaardag, als het uitkomt. Het schijnt vaak voor te komen; als de spil weg is raken de daaromheen draaiende delen uit koers. Maar of we nou willen of niet, we blijven eeuwig verbonden. We delen bloed, wortels en herinneringen, we zijn gevormd door dezelfde normen en waarden, zo sterk dat we soms aan één blik genoeg hebben, en dat is niet niks.

Het contact mag dan minder zijn, ik zou, terugkijkend, geen andere broertjes en zusje willen dan ik heb. Ik heb ze leren kennen op een manier waarop ik een ander nooit meer leer kennen; van gekoesterde baby tot volgroeid mens, met al zijn of haar eigen-aardigheden. Loyaliteit *for ever* is het enige antwoord op die lange geschiedenis samen.